

кова далече на северъ въ непристѣпнитѣ студени мѣста, та тамъ рѣдко стѣпва бѣль човѣкъ. Много отъ тѣхъ никога презъ живота си не сж виждали бѣли европейци.

Единъ ученъ човѣкъ е прекаралъ 15 години между едно такова диво ескимоско племе, за да изучи живота му. Той разправя интересни работи за него.

„Ескимоситѣ, казва той, ако и да сж диви, сж много честни хора. Тѣ могатъ да послужатъ за примѣръ на насъ, бѣлитѣ, образованитѣ европейци. Лъжата е непозната на тѣхъ. Каквото и да питате, каквото и се случи, ескимосътъ ще каже самата истина, безъ да скрие нѣщо, безъ да излъже.

„Ескимоситѣ не крадатъ. Убийствата между тѣхъ сж голѣма рѣдкостъ. Въ частнитѣ и общи работи тѣ си помагатъ безъ да издирватъ, кой колко е работилъ. Лова дѣлятъ винаги справедливо.

„Разбира се, че и между тѣхъ ставатъ спречквания и спорове, но тѣ никога не достигатъ до кървави сбивания. Когато двама противника има да се разправятъ, разправията се извършва съ пѣсни. Противниците излизатъ предъ общо събрание на племето и почватъ да пѣятъ подъ редъ оскърбителни пѣсни за противника. Следъ това събранието се разтуря и спора се свършва.

„Ескимоситѣ вѣрватъ въ единъ Богъ и въ загробния животъ. Следъ смъртта си очакватъ наказание за лошитѣ си дѣла и награда за добритѣ. Споредъ тѣхнитѣ вѣрвания, рая е едно топло мѣсто въ дълбочината на земята, а ада — надъ облацитѣ, дето е много студено“.

Добромирко.

